

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 жовтня 2006 року № 43 (155)

ПАМ'ЯТАЙ!

УБІЄННИМ СИНАМ УКРАЇНИ

На місці розстрілу у Вінниці.

27 жовтня 2006 року біля пам'ятника Лесеві Курбасу в Києві неформальне Товариство "Українські Соловки", Всеукраїнський "Меморіал" ім. В. Стуса, громадськість справили панахиду по Соловецькому етапу, розстріляному в урочищі Сандармох на півдні Карелії 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року.

Василь ОВСІЄНКО

2 липня 1937 року Політбюро ЦК ВКП(б) схвалило постанову П 51/94 "Про антирадянські елементи", якою секретарям обласних, крайових, республіканських організацій та представникам НКВС пропонувалося в п'ятиденний термін створити "особливі трійки" і визначити кількість осіб, що підлягають розстрілу або висланню. Операція розпочалася 5 серпня 1937 року за наказом НКВС СРСР № 00447 і мала тривати 4 місяці. Насправді ж вона була припинена за рішенням Політбюро ЦК ВКП(б) 15 листопада 1938 року. Це була наймасовіша за всю совєтську епоху, "єжовська чистка" суспільства від категорій населення, які, на думку керівництва СРСР, не годилися для будівництва комунізму. За 15 місяців цієї кампанії "особливі трійки" без розслідувань, судів, прокурорів, захисників і здебільшого без самих звинувачених винесли 681.692 смертні вироки, списками. Вироки виконувалися негайно. Цілком у дусі настанови творця радянської держави В. Леніна, який учив: "Будьте зразково нещадними. Розстрілювати, нікого не питаючи і не допускаючи ідіотської тяганини!"

На кожну республіку, область, район спускалися ліміти на репресування за I і II категоріями (I – розстріл, II – ув'язнення, співвідношення 3 до 1). "Знизу" полетіли звіти про перевиконання лімітів, розгорнулося соціалістичне змагання за їхнє перевиконання, прохання й вимоги збільшити їх, особливо за I категорією, висувалися "зустрічні плани". Так, нарком внутрішніх справ УРСР Ізраїль Леплевський тричі звертався за таким збільшенням. Призначений після його розстрілу в січні 1938 року в. о. наркома Александр Успенський – двічі. І Москва їх задовольняла.

Дія "трійок" поширилася на всі категорії населення. Під репресії потрапили "куркулі", "кримінальники", "контрреволюціонери" різних відтінків, "повстанці", "церковники", "шпигуни", "троцькісти", "диверсанти", "шкідники", "буржуазні націоналісти", тобто й українська інтелігенція, яка, за визначенням Сталіна, "не заслуговувала довір'я"...

Закінчення на 2-й стор.

КУН проведе акції протесту проти злочинів комуністичного режиму

7 листопада 2006 року Конгрес Українських Націоналістів проведе у м. Києві акції протесту проти злочинів комуністичного режиму "Дізнайся правду про злочини комуністичного режиму і не допусти червоного реваншу". На народному вічі на Михайлівській площі Конгрес ініціюватиме заборону комуністичної партії в Україні та проведення міжнародного суду над злочинами комуністичного режиму.

План заходу:

– 9.00 – збір учасників на Майдані Незалежності (біля монументу Незалежності);

– 10.00 – 10.30 – жалобна хода від Майдану Незалежності до Михайлівської площі;

– 10.30 – 13.30 – панахида за жертвами комуністичного режиму та віче на Михайлівській площі біля пам'ятного знаку жертвам Голодомору 1932–1933 рр.

Конгрес Українських націоналістів закликає всіх небайдужих долучитися до протесту проти злочинів комуністичного режиму та вшанувати пам'ять жертв комуністичних репресій.

Із запитаннями та пропозиціями звертатися до секретаріату КУН. Контактний телефон 235-37-61.

Відповідальні за проведення акції: Євген Гірник (народний депутат України), Степан Брацюнь, Василь Попович та Андрій Заболотний.

ДО РОКОВИН БІЛЬШОВИЦЬКОГО ПЕРЕВОРОТУ

КРЕМЛІВСЬКИЙ УПИР

Чи потрібен Україні символ найстрашнішої в історії людства комуністичної диктатури?

Б. КАМІНСЬКИЙ

Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас в одежі овечій, а всередині – хижі вовки. По їхніх плодах пізнаєте їх.

Мт., 7. 15

Символ комуністичної епохи

Минуло вже півтора десятиліття після набуття Україною незалежності, але і досі на площах наших міст і селищ, у столиці України Києві височать пам'ятники Леніну – символу найстрашнішої і найкривавішої в історії людства комуністичної епохи.

За часів комуністичної влади зусиллями комуністичних зверхників тоталітарної держави Ленін був перетворений на комуністичного божка-ідола. Його називали "вождем світового пролетаріату", "найвидатнішим теоретиком", "великим гуманістом", "великим національним героєм", "генієм людства", "архітектором величної будови соціалізму" і т. ін.

Були облаштовані сотні помпезних музеїв Леніна, десятки тисяч ленінських кімнат і кутків, утримувалася ціла індустрія з виготовлення пам'ятників і бюстів Леніна (без них не обходився жодний заклад), мільйонними тиражами друкувалися його твори і портрети. Десятки міст і сіл, тисячі площ і вулиць, підприємств носили його ім'я, серед них – Чорнобильська атомна електростанція імені

Леніна – Голгофа України, а було й таке – Ленінградський ордена Леніна метрополітен імені Леніна.

Проте ніщо не може залишатися таємниченим, у тому числі і відповідь на запитання – яким був справжній Ленін? Після розвалу Радянського Союзу відкрилися секретний фонд Леніна в Центральному партійному архіві, фонди інших архівів, були опубліковані заборонені спогади сучасників Леніна. Чесні вітчизняні та зарубіжні історики, на противагу титулованим комуністичним фальсифікаторам, змогли об'єктивно прочитати страшну і криваву історію комуністичної імперії. І тоді з мороку часу, нагромаджень брехні і міфів постає зовсім інший Ленін. Безумовно, Ленін мав велику силу волі, аналітичний розум, організаторські якості, велику політичну інтуїцію. Проте ці якості він використав не на благо свого та інших народів, а на скоєння проти них небачених в історії людства злочинів. То хто ж він?

Генеалогія "бідного" Ульянова

Багато що про людину може повідати її походження, з якого вона роду-племені. За радянських часів родовід Леніна був державною таємницею. Сам Ленін в "Анкете для перерегистрации членов Московской организации РКП(б)" від 17.IX. 1920 р. на запитання про "национальность; родной язык" відповідає: "русский". Сестра Леніна Анна та племінниця Ольга Дмитрівна про батьків Леніна писали, що вони "русские", а батько Леніна походив "из бедной мещанской семьи". Батько Леніна говорив, що він "отчасти калмык", а от про другу частину свого родоводу чомусь промовчав. Насправді в генеалогії Леніна по батькові дві лінії – калмицька і чувашська, а по матері – три лінії: еврейська, німецька і шведська.

Ленін – це один із 150 псевдонімів Володимира Ілліча Ульянова. Народився він 22 квітня 1870 р. в м. Симбірську. Батько, Ілля Миколайович Ульянов, 1931 р. н., місце народження – м. Астрахань. Закінчив Казанський університет, директор народних училищ Симбірської губернії, дійсний статський радник (цивільний чин IV класу з 14-и "Табели о рангах", що відповідав військовому званню генерал-майора), нагороджений орденами імперії, в т. ч. орденом св. Станіслава 1-го ст., потомственний дворянин.

Закінчення на 2, 4–5-й стор.

ПАМ'ЯТАЙ!

УБІЄННИМ СИНАМ УКРАЇНИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Безперечно, репресії зачепили всі народи, що мали нещастя залишитися в російській імперії під новою назвою СРСР. Та все ж чи не найбільше постраждав український народ, бо він, з його глибокою релігійністю, волелюбністю, потягом до самостійного господарювання, увесь не годився для будівництва комунізму, і його слід було замінити.

На виконання згаданої постанови, "чистка" відбулася і в концтаборах. Так, начальник Соловецької тюрми особливого призначення (СТОП) Іван Апетер одержав наказ скласти список на розстріл 1825 в'язнів. Одна група, 507 в'язнів, була розстріляна під Ленінградом 8 грудня 1937 року, 200 (насправді 198) – на Соловках 14 лютого 1938 року. Доля 1116-и, так званого "Соловецького етапу", стала відомою в 1997 році: 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року капітан Михаїл Матвеєв власноручно розстріляв 1111 соловецьких в'язнів в урочищі Сандармох – "обычном месте расстрелов" на півдні Карелії, неподалік від міст Медвежогорськ і Повенець, де з Онезького озера починається Біломорканал. Там у 150 ямах уже покоїлися близько 8 тисяч жертв – будівників Біломорканалу, карелів, фінів. Один в'язень помер на етапі, чотирьох відправили в інші місця і теж розстріляли.

До "Соловецького етапу" Іван Апетер дібрав інтелігенцію практично всіх народів СРСР, яка була ув'язнена на Соловках. Серед них – 290 українців: у списку "українських буржуазних націоналістів" поет-неокласик професор Микола Зеров, творець театру "Березіль" Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, Антон, Остап і Богдан Крушельницькі, письменники Валер'ян Підмогильний, Павло Филипович, Валер'ян Поліщук, Григорій Епік, Мирослав Ірчан, Марко Вороний, Михайло Козоріс, Олекса Слісаренко, Михайло Яловий, історики – академік Матвій Яворський, професор Сергій Грушевський, науковці Степан Рудницький, Микола Павлушков, Василь Волков, Петро Бовсунівський, Микола Трохименко, творець Гідрометеослужби СРСР голландець родом, професор Олексій Вангенгейм, міністр фінансів УСРР Михайло Полоз... Це були люди, які ще могли б створити неоціненні духовні скарби, володіючи якими ми, українці, стали б урівень з іншими цивілізованими народами. Сама присутність таких людей у суспільстві робить його кращим. Але постріли малограмотного ката Матвеєва – виконавця волі чужої, глибоко ворожої нам російської комуністичної влади – змінили хід нашої історії...

Серед тих, чия остання адреса – Сандармох, були знаменитий адвокат росіянин Александр Бобрищев-Пушкін (захисник Бейліса й Пурішкевича), московський літературознавець Ніколай Дурново, засновник удмуртської літератури Кузебай Герд, білоруський міністр Флеґонт Волинець, татарський громадський діяч Ізмаїл Фірдевс, голова московського циганського табору Гого Станеско, грузинські князі Ніколай Ерістов та Яссе Андронников, католицький адміністратор Грузії Шио Батмалашвілі, професор історії ВКП(б) єврей Пінхус Ґузман, черкеський письменник князь Холід Абуков, корейський діяч Тай До, православні єпископи Алексій (воронезький), Даміан (курський), Ніколай (тамбовський), Петро (самарський), лідер баптистів СРСР Василь Колесников, отець Петер Вейгель – посланий Ватиканом для перевірки даних про переслідування віруючих в СРСР... Закоцюблий від холоду (швидше б кінець!), в одній білизні ступаючи останні кроки, зачерхлим мозком згадуючи слова молитви, він на власному прикладі переконався, що потрапив у царство Сатани, в Імперію Зла...

Смертника ставили на коліна – і капітан Матвеєв стріляв з револьвера в потилицю. Декого добивав якоюсь залізною колотушкою. Забитого підручні скидали в яму. Трупи присипали вапном і засипали. Тепер їх неможливо ідентифікувати. Так скріплювалася "дружба народів" напередодні 20-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Сандармох знайшли за документами та ідентифікували на місцевості 1 липня 1997 року Карельський та Санкт-Петербурзький "Меморіали", а саме Юрій Дмитрієв, Веніамін Іофе та Ірина Резнікова-Фліґе. Уперше 27 жовтня того року загиблі були належно вшановані. Тоді на прохання Євгена Сверстюка художник Микола Малишко за два дні вирубав невеликого дубового хреста з Плужниковими словами "Убієнним синам України". Його Сверстюк привіз і встановив у Сандармосі. Поруч на галявині вже стоять великі польський та російський хрести, мусульманський пам'ятний знак, а в лісі – з півтори сотні карельських пам'ятних знаків. При вході в меморіал споруджено пам'ятник з написом "Люди, не убивайте друг друга", Санкт-Петербурзький "Меморіал" привіз сюди камінь із Соловків.

Відтоді щороку 5 серпня в урочищі Сандармох та 7 серпня на Соловецьких островах проводяться Дні пам'яті жертв політичних репресій. Збираються нащадки розстріляних, громадськість багатьох країн, з Санкт-Петербурга приїздять консули Фінляндії, Польщі, Німеччини, України.

Перші внески на пам'ятник були зібрані в урочищі Сандармох 5 серпня 2003 року – в День пам'яті жертв політичних репресій. Та справа зрушилася з місця лишень тоді, коли в березні 2004 року до Києва завітала Голова Правління Товариства української культури Карелії "Калина" Лариса Скрипникова. Громадська група підтримки спорудження пам'ятника схвалила тоді ідею спорудження гранітного козацького хреста на могилі з валунів. Ідею підтримав Віктор Ющенко, "Наша Україна" надала значну грошову допомогу, з якою можна було починати роботу. Великі суми внесли Веніамін Трохименко, українська громада Карелії, блок "Наша Україна", Світовий Конгрес Українців, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, велику суму в Америці зібрала Надія Світлична. Внески українських громадян були скромніші, але нам дорога і "лепта вбогої вдовиці" – бо вносили від чесних трудів своїх люди, родичі яких погинули невідь-де. Не всі знають, чому В. Ющенко так перейнявся цією справою: його батько був у 1937–38 рр. ув'язнений поруч із Сандармохом – на добудові Біломорканалу.

Козацький хрест розміром 3х1х1 метра був вирізаний механічним способом із брили сірого граніту на заводі в місті Кондопога. У серпні–вересні 2004 року скульптори Микола Малишко та Назар Білик вибили напис "Убієнним синам України", групу скульптурних портретів, між якими впізнаються Лесь Курбас, Микола Зеров, Валер'ян Підмогильний, Антін Крушельницький, Микола Куліш, Марко Вороний...

6 жовтня хрест був установлений у Сандармосі. Офіційна церемонія відкриття відбулася 5 серпня 2005 року, в ній узяли участь паломники з Києва. Цього 2006 року в Сандармох та на Соловецькі острови теж їздила велика експедиція з України. І так має бути щороку.

Пам'ятаймо: це сталося тому, що неукраїнський за складом і духом уряд Радянської України у 20–30-х роках зрадив Україну. Він навіть своїх в'язнів не мав права утримувати на своїй території.

Пильнуймо, щоб нинішній проросійський уряд знову не повів нас тим самим трагічним шляхом національної зради, здаючи одну за одною позиції Росії, яка відверто стала на шлях реставрації імперії.

Розкажімо своєму народові правду, щоб остаточно вирватися з Імперії Зла.

Василь ОВСІЄНКО,
у минулому політв'язень,
лауреат премій ім. Василя Стуса
та Івана Огієнка.

ДО РОКОВИН БІЛЬШОВИЦЬКОГО ПЕРЕВОРОТУ

КРЕМЛІВСЬКИЙ УПИР

Продовження. Початок на 1-й стор.

Мати, Марія Олександрівна Ульянова (дівоче прізвище Бланк), 1835 р. н., місце народження – м. Санкт-Петербург, освіта домашня, з потомствених дворян. Заміж вийшла пізно, в 28 років. Батьки Леніна обвінчалися в Пензі 1863 року, де Ілля був викладачем Пензенського Дворянського інституту, а Марія проживала із сестрою Анною, дружиною директора Дворянського інституту І. Веретеннікова. У сім'ї Ульянових народилось 8 дітей, з них двоє померли в дитинстві, а Ольга у віці 19 років. Сім'я Ульянових жила у Симбірську досить відлюдно, у великому власному двоповерховому будинку з садом, з прислугою і садівником.

По калмицькій лінії предок Леніна Лук'ян Смирнов належав до заможної верхівки одного з монголомовних калмицьких племен, яке сповідувало ламаїзм і з XVII ст. кочувало в межиріччі Уралу, Волги і Дону. Його син (і прадід Леніна) Олексій Смирнов вже на початку XIX ст. відомий як міщанський староста м. Астрахані. Був багатою людиною, займався підприємницькою діяльністю, мав великий будинок, конюшні, багато дворових людей.

По чувашській лінії прадід Леніна Василь Ульянін – із селян Нижньогородської губернії. Його син Микола Ульянін, дід Леніна, з 1808 р. приписаний до міщан м. Астрахані, заможний майстер-кравець, мав двоповерховий будинок, "низ каменный, верх деревянный, со службами".

1811 року за загадкових обставин Олексій Смирнов видав свою 23-річну дочку Анну заміж за 53-річного Миколу Ульяніна. Анна Олексіївна народила п'ятьох дітей: трьох дівчат і двох хлопчиків. Всі вони вже носили прізвище Ульянови, були православними. Останній із них – Ілля народився в 1831 р., коли немічному і прикутому до ліжка Миколі Ульяніну було вже 75 років. Хрещеним батьком Іллі був багатий астраханський купець і підприємець Микола Агафонович Ліванов. Він з турботою ставився до Іллі, часто бував у сім'ї Ульяніних.

Біограф Леніна А. Арутюнов наводить докази того, що саме Ліванов міг бути фізичним батьком Іллі. У будь-якому випадку, про калмицьке походження свідчать типові монголоїдні риси обличчя як Іллі Миколайовича, так і його дітей.

Брат Іллі Василь був керуючим і компаньйоном відомих у другій чверті XIX ст. вірменських купців Алабових, яким належали соляні шахти, торгово-промислові підприємства і транспортні засоби на Волзі і Каспії. Василь Миколайович пересилав Іллі великі грошові перекази навіть тоді, коли той уже обіймав солідні посади і не потребував допомоги.

Цікава генеалогія Леніна по матері, про яку знає лише дехто з вищого керівництва колишнього Радянського Союзу.

По єврейській лінії прадід Леніна Мойша (Мошко) Іцкович Бланк (1763–1852) – багатий єврей-міщанин м. Староконстянтинова Новоград-Волинського повіту Волинської губернії. Мав будинок вартістю 4000 руб., торгував спиртним, цикорієм та ін. Його щорічний прибуток складав 1290 руб. сріблом. У Мойші і його дружини Мар'ям було двоє синів і троє дочок.

По єврейській лінії прадід Леніна Мойша (Мошко) Іцкович Бланк (1763–1852) – багатий єврей-міщанин м. Староконстянтинова Новоград-Волинського повіту Волинської губернії.

Мойша Бланк мав важкий і неврівноважений характер, був грубим, невитриманим, жорстоким, істеричним, мстивим; ці риси Мойші передались і його відомому правнуку. Мойша неодноразово був помічений у шахрайстві і крадіжках. Конфліктував з сусідами, доносив на них, аби здобути прихильність начальства і підтримати свою репутацію.

1808 року Мойшу звинуватили в підпалі 23 будинків євреїв м. Староконстянтинова, а щоб відвести від себе підозру, він частково підпалив і свій будинок. Чи здатна на таке людина з нормальною психікою? Від судового переслідування Мойша відкупився, але через загальну ненависть 1809 року переїхав до м. Житомира. Мойша Бланк не дуже дотримувався приписів іудаїзму і послав своїх синів вчитися не в єврейську школу-хедер, а в школу з викладанням російською мовою.

У сім'ї Бланків сварки були постійним явищем, особливо ворогував Мойша з синами. Тому Абель і Сруль порвали з іудаїзмом і 10 липня 1820 р. в Самсоніївському соборі м. Санкт-Петербурга прийняли православ'я. Хрещеним батьком Абеля став сенатор, дійсний статський радник Дмитро Баранов (того року він був з інспекцією у Волинській губернії), хрещеним батьком Сруля – граф, дійсний статський радник Олексій Апраксін.

Закінчення на 4–5-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Марта РИМАР

БЛЮЗНІРСТВО

"ГРЯЗЬ МОСКВИ" БОЇТЬСЯ ПРАВДИ

Фото phl.com.ua

Прізвища колишніх енкаведистів рано чи пізно будуть оприлюднені. І відбудеться Нюрнберг-2 в Україні.

Днями стало відомо про чергову провокацію регіонального масштабу. На сесії Харківської обласної ради комуніст Леонід Стрижко виступив з пропозицією... демонтувати на теренах області усі пам'ятні знаки, присвячені Українській Повстанській Армії. Ну, немає на Харківщині нагальніших проблем: люди там живуть, як у Бога за пазухою. Не вдаючись до найменшої інтелектуальної потуги, депутати зопалу проголосували. Можливо, дався взнаки надлишковий адреналін, накопичений у процесі безрезультатного "стягування з крісла" керівника Харківщини, "помаранчевого" Арсена Авакова. Тим більше блюзнірський присмак має ця дія, що навряд чи на території добре потоптаної совецьким чоботом Харківщини знайдеться багато пам'ятників героям національно-визвольних змагань. Найвідоміший з них – і єдиний – міститься у самому Харкові. Його встановили 1992 року за ініціативи Народного Руху України та з дозволу міськради Харкова на чолі з відомим нині сепаратистом Євгеном Кушнарьовим. От із цього пам'ятного знака воякам УПА харківська "п'ята колона" і вирішила розпочати "зачистку", запропонувавши теперішньому мерові Харкова Михайлу Добкіну демонтувати його. Відомо, що на Покрову місцеві "комуняки" та регіонали вчинили публічну наругу саме над цим пам'ятником у парку Молодіжному. А сам Добкін з неприпустимою для державного службовця та керівника міста агресивністю та упередженістю обізвав УПА "недобитим рухом" і назвав це своєю "громадянською позицією". Виникає запитання: громадянином якої країни себе вважає пан Добкін? І чи довго б він засидівся у кріслі та на волі, вдавшись до подібних заяв у будь-якій з сусідніх європейських держав, ба, навіть у Росії, принизивши честь і гідність героїв визвольних змагань за державність? Відповідь на ці та інші запитання – у коментарі **заступника голови Конгресу Українських Націоналістів Володимира Борейчука.**

– Ухвала Харківської обласної ради спрямована на дестабілізацію ситуації в Україні та на Харківщині, культивування штучного напруження. Окрім того, згадана ухвала суперечить Указу Президента № 879, мета якого – всебічна роз'яснювальна робота щодо боротьби ОУН-УПА. Харківська облрада не вперше прийняла антиукраїнську ухвалу. Нещодавно вона ініціювала запровадження другої державної мови – російської, що також суперечить Конституції України. На жаль, подібних рад на Сході України ще немало. Вочевидь, правоохоронні органи та особисто Президент України мали б належним чином реагувати на такі антидержавницькі та провокативні дії. Антиукраїнські сили, що поховалися за гарні українські прізвища, а за своєю суттю не є українцями як за походженням, так і за духом та намірами, створюють обставини для того, щоб в Україні панував хаос, аби легше північному сусідові взяти нас "під своє тепле крило".

Прикро, що більшість депутатів облради проголосували за абсурд. Бачимо, яка полярність існує у поглядах депутатів західної та центральної України та Сходу-Півдня. Адже найближчим часом Вінницька, Хмельницька та Житомирська облради готові приєднатися до шести областей, де вояків УПА визнали та надали їм відповідні пільги. Потрібен час. А ті процеси, що відбуваються на Сході України – явище не випадкове. Це діє "п'ята колона" разом з послідовниками пана Кушнарьова, які втілюють в життя промосковські геополітичні сценарії в Україні. Подібні антидержавницькі дії мають миттєво припинятися СБУ, Генпрокуратурою та Секретаріатом Президента.

Стабільна Національна держава не дозволить різним зайдам і пройдисвітам грабувати народ. Бо то буде відкрито і явно. А в каламутній водиці легко "ловити рибку". Тому нині антидержавницькі сили – ті ж вітренківці, регіонали та комуністи – створюють політичну й економічну напругу у суспільстві для того, аби безкарно грабувати українців. Адже попри обіцянки харківського мера Добкіна не піднімати ціни на комунальні послуги, їх рівень у Харкові побив загальноукраїнські "рекорди". Це старі совецькі, кадебістські методи: привести людей до зубожіння, щоб їм ніколи було думати про те, хто такі насправді вояки УПА та що за "фрукт" їхній мер Добкін. Збільшення вартості комунальних послуг б'є по кишені всіх харків'ян незалежно від того, розуміють вони, за що воювали вояки ОУН-УПА, чи ні. То є уміле переведення стрілок . Повторюю: на це повинні адекватно реагувати правоохоронні органи.

Інший бік питання: політичні партії та громадські організації нині мають ініціювати суд над злочинами комуністичного режиму. Є достатньо архівних матеріалів для того, щоб здійснити Нюрнберг-2 і заборонити комуністичну партію в Україні як правонаступницю КПРС, під чиїм "чутким" керівництвом винищено більше 20 мільйонів українців.

Сама можливість появи таких ухвал, як Харківської облради, говорить про те, що правова демократична Україна ще не побудована. Боротьба за неї продовжується. Так буде доти, доки при владі, особливо на Сході України, перебуватимуть або керівники, випещені колишнім совецьким режимом, або їхні діти та внуки. На прикладі інших пострадянських країн, що зазнали меншого впливу червоного окупанта, ми бачимо, що лише люстрація дозволила їм зробити значні кроки уперед без двох кроків назад. Якби в Україні була проведена люстрація, це б дало змогу довідатися, ким є депутати та чиїх батьків вони діти: часом не вчорашніх енкаведистів, котрі чинили нечувані звірства щодо українців, в тому числі й під час штучних голодоморів?

Тепер щодо висловлювань пана Добкіна. Кожен громадянин може висловлюватися відповідно до рівня своєї освіти та інтелекту, але чиновник зобов'язаний дотримуватися чинного законодавства тієї держави, де він перебуває на державній службі. От саме на таких добкінах і розраховує президент сусідньої держави, роблячи недвозначні публічні натяки на тему "братської" допомоги у трансформації України в таку собі губернію Росії. Усі ці політичні обставини змушують серйозно замислитися над тим, аби звернутися до Конституційного суду України щодо скасування неконституційної нав'язаної Морозом конституційної реформи. Адже в Україні вперше було обрано президентом українського патріота, якого антиукраїнські сили значно обмежили у повноваженнях. Якщо "п'ята колона" Кремля та дії агресивного сусіда заважають будувати Українську державу, то зменшити їхній вплив можна лише шляхом негайного повернення до президентської форми державного устрою.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СПАСИ НАС, БОЖЕ, ВІД КОМУНІСТИЧНОГО "РАЮ"!

Цього року перед виборами до клубної бібліотеки прийшло півдесятка чисел газети "Комуніст". Завідуюча бібліотекою кілька їх порвала, а за третє і десяте березня дала мені почитати.

О Господи, що вони обіцяють народу – просто рай на землі! Але я хочу нагадати: ще за диктатора Сталіна у кожному друкованому органі компартії було гасло: "Під прапором Леніна, під прапором Сталіна – вперед до комунізму!" Коли 1953 року не стало Сталіна, то вже писали: "Під прапором Леніна, під проводом Комуністичної партії, вперед – до перемоги комунізму!" Як бачите, вже тоді людей переконували, що скоро буде комунізм. За Сталіна-Брежнєва запевняли, що у нас найдемократичніша демократія в світі. А насправді були тюрми, розстріли, табори, гулаги, і не дай, Боже, послухати радіо із-за кордону: за це карали як імперіалістичного шпигуна! А що робили із святинями? Валили, нищили храми. Священиків судили, висилали у Сибір, розстрілювали. Із церков робили конюшні, склади міндобрив. Переслідували за Біблію, ось таким був "комунізм"!

А ще було гасло К. Маркса "Пролетарі всіх країн, єднайтеся!" Його ще і нині проголошують комуністи. Та якби це сталося, то комуністи довели б усі країни до того, що вони зробили за сімдесят років у Радянському Союзі. Куди б нині наші люди їхали грошей заробити? Нині комуністи плачуть, що 7 мільйонів громадян України виїхало за кордон. Та якби Радянський Союз відкрив був кордони, то на селах хіба б голови колгоспів залишилися, а колгоспники усі б виїхали за кордон. Адже, як правило, у колгоспі була дармова праця, гірша за панщину. Пригадую, як, рятуючись від такого "раю", сотні тисяч галичан їздили по всьому Союзу на сезонні роботи, за що їм у рідному селі переорювали городи, до роботи не допускали, транспорту не давали.

Комуністичні газети завжди критикували американський імперіалізм, дикий капіталізм. Але ж на Заході капіталізм є природний, там діти мільйонерів працюють, хочуть мати свій бізнес. А у нас капіталізм дійсно дикий, бо все, що було створене людською працею, привласнили комуністи, які були при владі ще за Союзу. Голови колгоспів, бухгалтери і їм подібні все добро, що було в колгоспах, розікрали. Така ж доля спіткала заводи і фабрики. Колишній комуніст Кравчук віддав Росії ядерну зброю, флот, літаки. Торгували Україною і колишні комуністи Кучма, Янукович, Медведчук і вся їхня команда. А вони ще й кажуть, що то демократи те все паскудство зробили...

У європейських державах, таких, як Італія, Франція, теж є комуністи. Але вони спілкуються державною мовою своєї держави. "Українські" ж комуністи навіть у Верховній Раді виступають мовою сусідньої держави. У західних державах комуністи працюють задля збагачення своїх держав. А в нас, на Харківщині, ще в тридцятих роках співали: "Не журіться, мужики, що ми комуністи, – ви будете хліб робити, ми будемо їсти".

Нинішні комуністи в Україні обливають брудом тих, хто в тридцятих, сорокових, п'ятидесятих роках гинув за українську символіку, за волю, за народ, за нашу державу. В Організацію Українських Націоналістів, в Українську Повстанську Армію йшли цілими селами, переважно бідняки. Йшли навіть ті, хто не мав землі, а мав ціпок і торбу за плечима, бо знав, що радянська влада забере в нього все, а його зажене в колгоспне рабство.

Михайло ЧУБАТИЙ,
с. Озеряни,
Івано-Франківська область

ПРИВИДИ КОМУНІЗМУ

ЛЕНІН І СТАЛІН ЯК РОСІЙСЬКІ "СВЯТІ"

Російська влада заборонила п'єсу Войновича за негативне зображення більшовицької епохи

Степан СЕМЕНЮК

В Єкатеринбурзі заборонили постановку п'єси відомого російського драматурга В. Войновича "Життя і незвичайні пригоди солдата Чумкіна" з ініціативи... ієрархів РПЦ МП, які стверджують, що у цій п'єсі паплюжиться велика російська історія часів Леніна і Сталіна"(!). Їхніх протестів вистачило, щоб п'єса не з'явилася на сцені театру. Симптоматично, що РПЦ захищає тих, хто всіма засобами поборювали релігію і саму церкву, замордували тисячі священиків і мільйони громадян насильно виховували в атеїзмі... З іншого боку, чого маємо дивуватись: адже це Сталін, власне, створив Московський патріархат і саму РПЦ в їхньому сучасному вигляді. Сьогодні ідея Російської імперії дуже дорога як владним, так і церковним структурам РФ – нехай навіть і "імперії зла".

В. Войнович звернувся до російських попів: "Отці, як вам не соромно, яку історію бороните – ту, що руйнувала храми і мордувала священиків?" А яке то має для них значення перед ідеєю Російської імперії "Третього Риму"?!

Прославляння часів Леніна і Сталіна та самих цих вождів можна знайти майже у кожному числі періодики УПЦ МП, що видається в Україні, поряд з вихвалянням російського самодержавія.

Це вже не "привид комунізму" – це, як писав класик, "староє начинается сизнова".

Будьмо пильні!

ДО РОКОВИН БІЛЬШОВИЦЬКОГО

КРЕМЛІВСЬКИЙ

Чи потрібен Україні найстрашнішої комуністичної

Після хрещення Абель став Дмитром, а Сруль – Олександром. Брати відмовилися від батька і назвалися Дмитровичами, за іменем хрещеного батька Абеля. За сприяння хрещених батьків братів зарахували до Медико-хірургічної академії, яку вони закінчили 19 липня 1824 р. за спеціальністю хірург-акушер.

Мойша Бланк після смерті дружини також порвав з вірою предків і охрестився у місцевого священика, бо це було вигідно для його торгових справ. Знаючи про успіхи синів (хоча ті і не підтримували з батьком стосунків), Мойша подав скаргу імператору і через Сенат 1825 року добився рішення про відшкодування збитків, яких він нібито зазнав при пожежі 1808 р. Майно постраждалих було виставлено для продажу на користь Мойші, але його так ніхто і не купив. Мстивим був Мойша Бланк!

Олександр Бланк служив на різних посадах у Смоленській губернії, у Санкт-Петербурзі, Пермі. Остання його посада – інспектор госпіталів збройових заводів м. Златоуста, де він 1847 року вийшов у відставку в чині статського радника (V клас, який відповідав військовому званню бригадного генерала) і з титулом потомственого дворянина.

Німецько-шведська лінія родоводу Леніна. 1829 року Олександр Бланк одружився у Санкт-Петербурзі на німкені Анні Гроссшопф. Анна, лютеранського віросповідання, за чоловіком перейшла в православ'я. Батько Анни, Іоган Ґотліб, обрусілий німець, займав солідні посади в бюрократичній ієрархії Санкт-Петербурга і походив з багатої і знатної родини Гроссшопфів з Північної Німеччини.

Дослідник німецької лінії в родоводі Леніна швейцарський професор Хааз серед близьких родичів Леніна називає Ернста Куринуса, домашнього вчителя кайзера Фрідріха III, гітлерівського генерал-фельдмаршала Моделя, який воював проти СРСР в 1941–1945 рр., генерала Мантейфеля, колишнього президента ФРН Ріхарда фон Вайцзеккера, генерала Шпейделя.

У сім'ї О. Бланка було шестеро дітей – син і п'ятеро дочок, серед них – Марія. 1838 року Анна померла, і Олександр одружився на її сестрі – вдові Катерині фон Ессен, проте жили вони в цивільному шлюбі. В сім'ї Бланків, як і пізніше в сім'ї Ульянових, розмовляли німецькою мовою.

Після виходу у відставку Бланк купив у Казанській губернії маєток Кокушкіно – 40 душ кріпаків, 668 десятин землі, водяний млин, великий красивий будинок з колонами. Олександр Бланк був жорстокою людиною з крутим норовом. На ніч наказував загортати дочок у мокрі простирадла, щоб укріпити (!) їм нерви. Або помітить, бувало, в селі бродячого собаку і велить: "...поймать, доставить повару и чтоб немедленно изжарить к столу, с картошкой".

Ульянови літом любили відпочивати в Кокушкіно, а в 1870 р. Бланку показали його внука Володимира.

Отже, сім'я Леніна, його предки належали до заможних верств, які вірою і правдою служили імперії. Сам Ленін майже на всіх дореволюційних документах підписувався: "Потомственний дворянин Владимир Ульянов".

Ленін не мав ні краплі слов'янської крови.

В генетичному відношенні Ленін – потомок від змішування двох віддалених расових генотипів: калмиків+євреїв-ашкеназі, нащадків хазар, ворогів України-Русі, і північно-європейського расового генотипу.

Як свідчать антропологія і генетика, в потомстві від змішування двох різних генетичних програм (як і в потомстві від близьких родичів) спостерігається розбалансованість біологічної структури, порушення психічного і морального здоров'я. За даними міжнародної криміналістичної і психіатричної статистики, серед таких гібридних індивідів вища злочинність, більше клятвовідступників, більший відсоток нервових, фізичних, сексуальних відхилень.

Закінчення. Початок на 1, 2-й стор.

Радянські біографи Леніна писали, що батько Леніна був високопорядною людиною, хорошим організатором і вихователем, а мати "...цілком присвятила себе дітям, ростила їх чесними, працьовитими, чутливими до потреб народу". Які ж діти виросли в сім'ї Ульянових?

Брат Леніна Олександр був повішений 8 березня 1887 р. за підготовку терористичного замаху на життя глави держави – імператора Олександра III. Написати прохання про помилування відмовився. Сам Ленін, його сестри і брат стали професійними революціонерами, а за сучасною термінологією – терористами.

"Самый человечный человек"

Сучасники відзначають характерну зовнішність Леніна – зросту нижче середнього, рано облисів (в 21 рік), маленькі колючі карі очі, нездоровий колір вилицюватого рухливого монгольського обличчя. Не вимовляв звук "р". Будучи одруженим, мав і нетрадиційну сексуальну орієнтацію, його партнерами були Зінов'єв і Троцький.

У бесідах, полеміці співрозмовників відштовхувала його грубість, самовдоволеність, презирство до співбесідника. Зазвичай дозволяв собі різкі випади аж до грубої лайки, особливо коли опонент з ним не погоджувався. Коли не знаходив відповіді на аргументи опонента, то вульгарно заявляв: "Плевать я на него хотел".

Ленін з відзнакою закінчив Симбірську гімназію, директором якої був Ф. Керенський (батько майбутнього голови тимчасового уряду О. Керенського). 1891 року екстерном склав екзамени на юридичному факультеті Імператорського Санкт-Петербурзького університету, проте в залі №1 колишнього центрального музею Леніна в рамці висів диплом, в якому було ясно вказано його власника: "Владимиръ Ивановъ Ульяновъ". Тож чи належав цей диплом Володимиру Іллічу Ульянову?

Лише півтора року, в 1892–93 рр., Ленін займав посаду помічника присяжного повіреного, та й то провів лише кілька судових справ. А протягом 23 років свого життя, до листопада 1917 р., він ніде не працював. 17 років провів Ленін у еміграції разом з дружиною Н. Крупською, родичами і "партийным товарищем", а насправді – коханкою Інесою Арманд. Вражає географія перебування Леніна за кордоном – це майже всі визначні міста Європи, дорогі курорти і квартири.

Радянські біографи Леніна писали, що він присвятив своє життя боротьбі з приватною власністю, з експлуататорами – капіталістами і поміщиками. А звідкіля бралися кошти на безбідне життя Леніна і його родичів?

Це – орендна плата з селян села Кокушкіно і села Алакаєвка, яке мати Леніна купила із сотнею десятин землі вже після смерті чоловіка. Це – солідна спадщина від Василя Миколайовича, дядька Леніна, банківські внески. Це – пенсія, 100 руб., яку мати Леніна протягом 30 років, до своєї смерті в 1916 р., одержувала від царського уряду за свого покійного чоловіка. І це при тому, що Ульянови були ворогами царської влади!

Про вартість тогочасного рубля: на засланні в Шушенському Ленін проживав у 3-кімнатному будинку з прислугою і харчуванням за 8 руб. на місяць, що їх надавав йому, ворогу режиму, царський уряд!

Прийшовши до влади, Ленін "миндальничать", за його висловом, вже не буде. У липні 1918 року він віддасть наказ розстріляти без суду і слідства колишнього царя, а на той час громадянина Миколу Романова, його дружину та їхніх п'ятеро дітей. Були вбиті також прислуга і лікар Боткін.

Другим джерелом безтурботного існування Леніна були кошти від грабежів – "ексів" більшовицькими бойовиками в Росії банків і поштових карет. Правою рукою Леніна в керівництві цими бандитськими діями був відомий кавказький бойовик, "чудесный грузин" по кличці "Давид", він же "Нижерадзе", він же "Чижиков", він же "Иванов", він же "Коба", він же Йосиф Віссаріонович Сталін-Джугашвілі. Знаменитим за зухвалістю був напад бойовиків "Коби" в 1907 році в Тифлісі на козачий конвой, який супроводжував екіпаж з грішми – платнею для чиновників Закавказзя. Тоді було "експропрійовано" 300 тис. руб., загинули невинні люди.

У вищезгаданій анкеті Ленін на запитання: "Какая основная профессия?" відповідає: "Литератор". Але навіть більшовицьким ідеологам не прийшло в голову до всіх величань Леніна додати ще й "світоча російської літератури". Твори Леніна написані важким стилем, з великою кількістю складних, важко узгоджуваних між собою зворотів. Лише з трьох томів 55-томного зібрання його творів біограф Леніна А. Арутюнов виписав цілу сторінку грубих, лайливих, непристойних слів-ярликів, які свідчать про внутрішню культуру цього "літератора": "балбес", "гад", "собака", "труп", "осел", "щенок", "гнойные мухи" і т. ін.

> *"Повесить (непременно повесить, чтобы народ видел) не меньше 100 заведомых кулаков, (читай – працьовитих селян. – Авт.) богатеев, кровопийц. ... Отнять у них весь хлеб. Назначить заложников. ... Сделать так, чтобы на сотни верст кругом народ видел, трепетал, знал, кричал – душат и задушат кровопийц-кулаков".*

Внесок Леніна-літератора в російську словесність і літературу – нульовий.

Прийшовши до влади, літератор Ленін введе найжорстокішу цензуру, вижене із Росії мислителів-філософів із світовим іменем (М. Бердяєва, І. Ільїна, М. Лосського та інших), перетворить літературу, мистецтво із загальнонаціонального надбання на "... колесико и винтик общепролетарского дела" (читай – комуністичної диктатури).

Ленін ніколи не був патріотом, ненавидів свою Батьківщину, "На Россию, господа хорошие, мне наплевать, это только хлам"– писав він у листі до Горького. Ленін виступав за поразку своєї країни в російсько-японській війні 1904 р., у Першій світовій війні. Ленін ненавидів "русских", інші національності, називаючи їх "ослами", "дураками", "глупыми", "неряхами", зате високо ставив євреїв, знаючи про своє походження. "Русский умник всегда еврей или человек с примесью еврейской крови", – писав він Горькому. Єврейське походження мали найближчі соратники Леніна: Троцький, Каменєв, Зінов'єв, Свердлов, Володарський, Сокольніков, Ганецький, Стеклов, Ягода, Ломов, Штейнберг, Литвинов, Крестинський, Мануїльський, Урицький, Ярославський та інші.

> *"Научное (!) понятие диктатуры означает не что иное, как ничем не ограниченную, никакими законами не стесненную, непосредственно на насилие опирающуюся власть".*

Ленін зневажав робітників, називаючи їх "вредными насекомыми", ображав трудове селянство – "мелкая буржуазия, которая возрождает свободную торговлю и капитализм", з презирством ставився до інтелігенції – "это не мозг нации, а говно". Просимо вибачення у читача, але останнє словечко – із листа Леніна Горькому.

"Создатель первого в мире социалистического государства"

Ленін створив підпільну політично-терористичну організацію – партію більшовиків, завданням якої було насильницьке повалення існуючого державного ладу і встановлення диктатури пролетаріату. Ленін писав: "Научное (!) понятие диктатуры означает не что иное, как ничем не ограниченную, никакими законами не стесненную, непосредственно на насилие опирающуюся власть".

Задумайся, читачу: як би реагував уряд будь-якої країни на діяльність такої організації?

Спираючись на партію більшовиків і гроші німецьких спецслужб (звичайна (!) для будь-якої терористичної організації справа), Ленін здійснив у 1917 році жовтневий військово-політичний переворот. Вражає, що ніякого плану побудови соціалізму в Росії у "теоретика" Леніна не було: "взятие власти есть дело восстания; его политическая цель выяснится после взятия".

Ленін спекулював на мріях людей про щасливе життя. Апелюючи до темної сторони підсвідомості частини народу з примітивним гаслом "Грабь награбленное!", обманюючи його облудними "Декретом о мире" та "Декретом о войне", Ленін розв'язав криваву громадянську війну, в якій загинули 15 млн чоловік, з яких лише 400 тис. – на полі бою. Для порівняння – втрати російської армії у Першій світовій війні склали 2 млн чоловік.

УПИР

символ в історії людства диктатури?

Ленін – теоретик (!) і організатор найстрашнішого в історії людства державного терору – геноциду проти власного народу. Ще в 1901 році він писав: "Принципиально мы никогда не отказывались и не можем отказаться от террора". Інструментом терору стали створені Леніним каральні органи – ВЧК і її наступники: ГПУ-ОДПУ-НКВС-МДБ-КДБ. Перші концентраційні табори були організовані в Росії за згодою Леніна ще в квітні 1918 р. Нечувані звірства чекістів-ленінців описані свідками тих кривавих подій, про них пишуть пострадянські біографи Леніна.

1921 року Ленін, наляканий масовими антибільшовицькими повстаннями, під дулами гармат повсталого Кронштадта змушений був ввести НЕП – елементи старого доброго капіталізму. Але він погрожує: "Было бы большой ошибкой думать, что НЭП положил конец террору. Мы должны вскоре вернуться к террору как политическому, так и экономическому".

В 1922 р. юрист (!) Ленін рекомендує доповнити карний кодекс: "Суд должен не устранять террор, а обосновывать и узаконить его принципиально, ясно, без фальши и без прикрас".

Ленін – єдиний в історії глава держави, який залишив письмові свідчення своєї дикої жорстокості. Наведемо лише деякі з них.

"Нельзя ли мобилизовать тысяч 20 питерских рабочих плюс тысяч 10 буржуев, поставить позади их пулеметы. Расстрелять несколько сот и добиться настоящего напора на Юденича".

"Повесить (непременно повесить, чтобы народ видел) не меньше 100 заведомых кулаков, (читай – працьовитих селян. – **Авт.**) богатеев, кровопийц. ... Отнять у них весь хлеб. Назначить заложников. Сделать так, чтобы на сотни верст кругом народ видел, трепетал, знал, кричал – душат и задушат кровопийц – кулаков".

"Под видом "зеленых" (мы потом на них все свалим) пройдем на 100–200 верст и перевешаем кулаков, помещиков, попов. Премия 100000 руб. за повешенного".

Саме тому Сталін (!) заборонив друкувати значну частину робіт Леніна.

Голод – це трагедія будь-якого народу, що загрожує самому його існуванню. Ще в 1892 р., коли на Поволжі через засуху був спалах голоду, помічник присяжного повіреного В. Ульянов єдиний серед громадян м. Самари відмовився жертвувати на користь голодуючих, головним чином селян. Голод, за Леніним, – це прогресивний фактор, що сприяє пролетаризації (?) селянства, його переходу до соціалізму. Тоді навіть рідні Леніна були налякані його черствістю.

Голод став апокаліптичним інструментом більшовиків-ленінців у війні проти підкорених народів.

У 1921–23 роках через масові грабежі більшовицьких продзагонів та недороду на півдні України, на Поволжі лютував голод. Проте навіть у цей час, 01.08.1921 р. і 01.08.1922 р., за наказом Леніна з України вивезли в Росію 10,5 млн ц. зерна. Зарубіжним благодійникам, зокрема Американській доброчинній організації, місії Нансена Міжнародного Червоного Хреста, Папській допомозі дітям та ін. дозволили надавати допомогу голодуючим в Україні лише в розпал голоду, в червні 1922 р. Від голоду 1921–23 рр. в Україні загинуло 3 млн чоловік. Так ленінська влада приборкувала непокірних українських селян, хліборобські традиції яких сягали VI тисячоліття до Різдва Христового, часів Трипільської культури.

> *Під час перебування більшовицької влади в Києві в січні 1918 року людей розстрілювали на вулицях лише за те, що вони розмовляли українською мовою.*

Ще страшнішим був штучно створений московсько-більшовицькою владою Голодомор 1932–33 рр., який забрав 8 млн життів.

А загалом від голодоморів 1921–22 рр., 1932–33 рр., 1947 р. в Україні померло щонайменше 12 млн чоловік. Це вдвічі більше, ніж людські втрати України в Другій світовій війні!

Ленін відзначався невмотивованою, дикою ненавистю до Бога і Православної церкви. Хоча батько Леніна був глибоко віруючою людиною і виховував дітей в православних традиціях, Ленін після його смерті оголосив себе атеїстом, а мати навернулася до лютеранства.

Леніна не влаштовувало те, що Церква виступала проти насильства і терору, проти всяких проявів зла по відношенню до людей і влади.

Він грубо ображав почуття віруючих: "...всякий боженька есть труположество", "всякая реакционная идея о всяком боженьке, всякое кокетничанье с боженькой есть невыразимейшая мерзость, ... самая опасная мерзость, самая гнусная зараза".

Ленін організував небачений в історії погром Православної Церкви під вивіскою конфіскації церковних цінностей. Ось лише два уривки з його листа від 19.03.1922 р. "Именно теперь и только теперь, когда в голодных местах едят людей и на дорогах валяются сотни, если не тысячи трупов, мы можем (и поэтому должны) провести изъятие церковных ценностей с самой бешенной и беспощадной энергией, не останавливаясь перед подавлением какого угодно сопротивления". "Чем больше представителей реакционной буржуазии и реакционного духовенства удастся нам по этому расстрелять, тем лучше. Надо именно теперь проучить эту публику так, чтобы на несколько десятков лет ни о каком сопротивлении они не смели и подумать".

За вказівкою вождя здичавілі більшовики грабували церкви, палили ікони, священні книги, церковне майно, по-варварському руйнували храми – пам'ятники архітектури, з дикою жорстокістю вбивали митрополитів, єпископів, священиків, мирян.

Були вщент пограбовані і святині українського православ'я – Києво-Печерська лавра, Софіївський собор, Михайлівський Золотоверхий монастир, всі без винятку храми в Україні. Загальна сума награбованих церковних цінностей в 100 (!) разів перевершила тогорічний бюджет країни.

Лише 0,1% від цієї суми було використано на допомогу голодуючим Поволжя і України, решта – на підготовку "світової революції".

Руйнуючи церкву, Ленін відкидав моральні, християнські цінності, закликав замінити Божі заповіді в душах людей на химеричні гасла класової боротьби. Коли сатана хоче взяти собі людину, він відбирає в неї душу. Ленін – сатанинська постать XX ст.!

Ленін знищив незалежність молодої Української національної держави, яка постала на теренах колишньої Російської імперії після лютневих подій 1917 р. Більшовиків на той час в Україні була мізерна кількість – 4–5 тис., переважно у зросійщеному Донбасі. Один з керівників більшовиків в Україні П'ятаков заявляв: "Мы не должны поддерживать украинцев, поскольку их движение невыгодно пролетариату (читай – Москві). Россия не может существовать без украинского сахара, промышленности, угля, круп".

Підтримуючи на словах незалежність України, Ленін у той же час організовував сепаратистські пробільшовицькі уряди, збройні вторгнення більшовицьких армій.

Більшовики завоювали Україну лише через 3 роки в жорстокій громадянській війні, що супроводжувалася жахливими звірствами. Під час перебування більшовицької влади в Києві в січні 1918 року людей розстрілювали на вулицях лише за те, що вони розмовляли українською мовою. На масові грабежі, що їх влаштували послані Леніним продзагони, українські селяни відповідали сотнями повстань під керівництвом народних ватажків-отаманів. Ім'я найталановитішого з них, Нестора Махна, сплюжене більшовиками, в наш час занесено в книгу "100 найвидоміших українців".

Ще в 1916 році, коли про Гітлера ще ніхто і не чув, Ленін склав програму Другої імперіалістичної (світової) війни, результатом якої мав би стати прихід комуністів-ленінців до влади у світовому масштабі ("Военная программа пролетарской революции"). Декларація про утворення в 1922 році Союзу Радянських Соціалістичних Республік була лише першим кроком на шляху до Всесвітньої Радянської Соціалістичної Республіки; герб СРСР – це земна куля, обвита пшеничними колосками. Страшно подумати, що чекало б народи світу, якби до влади прийшли більшовики-ленінці!

> *У гітлерівській Німеччині національним святом було 8 листопада, а в Радянському Союзі – 7 листопада. Співпадіння?*

Ленін організував Комінтерн – підпільну організацію для експорту революції, ведення підривної роботи в країнах Європи, Азії, Америки.

7 листопада 1923 р. у Німеччині мали місце заворушення, організовані Комінтерном і Політбюро партії більшовиків з Москви, спрямовані на насильницьке захоплення влади.

А 8 листопада 1923 р. з тією ж метою в Мюнхені виступив і Гітлер із своїми прибічниками з німецької націонал-соціалістичної робітничої партії.

У гітлерівській Німеччині національним святом було 8 листопада, а в Радянському Союзі – 7 листопада. Співпадіння?

І в тому, що Йосиф Сталін за 30 років свого правління перетворив країну на гігантський концтабір, загубив десятки мільйонів життів, є і заслуга Леніна, який вибрав достойного наступника серед більшовицьких зверхників.

За 73 роки комуністичної влади в колишньому СРСР було вбито, закатовано, померло голодною смертю 100 млн його громадян, 2/3 з них – у мирний час! Страшні, апокаліптичні цифри!

> *За 73 роки комуністичної влади в колишньому СРСР було вбито, закатовано, померло голодною смертю 100 млн його громадян, 2/3 з них – у мирний час! Страшні, апокаліптичні цифри!*

"Ленин живее всех живых"

За радянських часів причини хвороби і смерті Леніна були державною таємницею. Писали, що помер Ленін від атеросклерозу і крововиливу в мозок, що стало наслідком його напруженої роботи. Інакше комуністичні ідеологи казати і не могли, адже вождь повинен бути морально бездоганним.

Але свідчення лікарів, в тому числі зарубіжних, які лікували Леніна, спеціалістів, які досліджували історію його хвороби, інших медиків, у тому числі академіка І. Павлова, дають дуже вагомі підстави стверджувати, що причиною хвороби і смерті Леніна був прогресивний параліч, інакше – сифіліс мозку. На цю хворобу Ленін захворів ще у 1896 році під час нетривалого відвідування Швейцарії. З 1917 до 1923 року країною правила людина з хворим мозком!

І поховали Леніна не як звичайну людину, а як єгипетського фараона-бога, в ступінчастій піраміді під назвою "мавзолей". Але якщо мумії фараонів отримували вічний спокій у темряві усипальниць, то мумія Леніна була виставлена для загального огляду, щоб "рабочие и крестьяне могли советоваться с Ильичом". Містика – мертвий повчає живих!

Котлован під тимчасовий мавзолей робітники довбали ломами в лютий мороз у січні 1924 року. Ломом пробили каналізаційну трубу, але в мороз пробоїну не помітили. В першу ж відлигу труба лопнула і залила своїм вмістом мавзолей. Дізнавшись про це, патріарх Московський і всея Русі Тихон, якого більшовики тримали під домашнім арештом, скорботно зауважив: "По мощам и елей".

Після смерті Леніна був організований Інститут мозку, де на тисячах зрізів шукали причину геніальності Леніна. Не знайшли – наука, мовляв, не доросла. Зберігалися там мізки й інших "видатних діячів партії і народу".

А як же бути з Леніним-теоретиком, його вченням – марксизмом-ленінізмом? Вся історія XX ст. свідчить, що комунізм (читай – марксизм-ленінізм), як і націонал-соціалізм, – це тупикові відгалуження на поступальному шляху розвитку людства до прогресу. І місце їм – в архіві.

За тяжкістю, розмахом, витонченістю злочинів проти свого та інших народів Ленін не має жодних попередників в світовій історії. Ленін – це міжнародний політичний авантюрист і кривавий злочинець.

Ленін – це символ найстрашнішої в історії людства комуністичної диктатури.

Ленін – це символ терору, голоду, розбрату, воєн.

Послєдиші Леніна

Ленін – це сатанинський символ лицемірства і дикого войовничого атеїзму, символ морального каліцтва.

Ленін з його вченням – марксизмом-ленінізмом – це символ кривавої утопії, яка веде вникуди.

То чи потрібен незалежній Україні такий символ?

Б. КАМІНСЬКИЙ,
м. Житомир

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ПО КОМУ ПОДЗВІН ГОЛОДОМОРУ?..

Микола БІЛИЙ,
політолог

"В чомусь найдорожчому і найважливішому ми, українці, безумовно, є народ другорядний, поганий і нікчемний. Ми дурний народ і невеликий, ми народ безцвітний, наша немов один до одного непошана, наша відсутність солідарності і взаємопідтримки, наше наплювательство на свою долю і долю своєї культури абсолютно разючі і абсолютно не викликають до себе ні в кого добрих почуттів, бо ми їх не заслуговуємо".

О. Довженко,
Щоденник (1941–1956 рр.)

Великий дзвін з хрестом на першій шпальті газети "Нація і держава" (№47, 2005 р., 19–28 листопада), текст про ініціативу Президента України щодо вшанування 26 листопада пам'яті жертв Голодомору і звернення Конгресу Українських Націоналістів до всіх гілок влади в Україні та міжнародних організацій, у першу чергу до ООН, з вимогою визнати Голодомор 1932–33 років в Україні спланованим геноцидом проти української нації...

Все ніби й правильно, але ж правда не вся, а лише напівправда, яка, як відомо, гірше брехні.

А сьогодні ця напівправда є смертельною для України, а тому болить душа від замовчування історичної правди уже третім президентом поспіль в страдженній Україні нової доби, яку іменуємо незалежністю.

То де ж незалежне мислення?! Чому його не вистачає у теперішніх президентів і багатьох інших державних мужів України?!

Думаю тому, що вони так щиро переймалися власною кар'єрою при імперському режимі, так наполегливо пробивалися до владного олімпу в незалежній Україні, що їм не було коли вивчити й осмислити історію української нації. Немає коли і тепер, бо погрузли в навколокоритних чварах, ще ганебніших від чвар Центральної Ради.

Тепер такий час, що треба, щоб у Президента були не бджоли і дереворити, а "Бібліотека Українського Підпільника", бо якщо високий державний чиновник України Костусєв заполоняє Україну біг-бордами "З нами Бог та Росія", то В. Ющенку і його дітям треба готуватися до роботи в українському підпіллі або до зради нації і вибачення перед московськими гебістами. А може, зрада вже в тому, що сепаратисти не в тюрмі, і не підсудні в Національному Трибуналі? Історія прояснить це.

Та повернімося до всієї Страшної Правди про Голодомор.

Першим вказав на цю Правду неукраїнський історик О. Субтельний, бо спідлені від московсько-імперського чаду українські історики на таке не спромоглися.

О. Субтельний геніально зауважив, що коли безвусі юнаки-патріоти України маленькою купкою стали на шляху московського людожера Муравйова з його ненависним до України великим загарбницьким військом і героїчно полягли в смертельному бою під Крутами, перевершивши подвиг трьохсот спартанців в Термопільській битві, сотні тисяч українських дядьків, заховавши рушниці в стріху, затаїлися за хлівами в надії, що, яка б влада не була, їх вона з їхньої посади при хліві, при гної, при свинях і землі, не скине. Бо ж немає куди скинути!!! То була велика зрада українських національних інтересів схудобленими в московській неволі українськими дядьками. І страшна помилка в мисленні. Бо було куди скинути! І їх туди скинули! На два метри нижче від гною і свиней, у ту чорну землю, яку вони орали своїми воликами і конячками, і відразу десять мільйонів (це лише в 1932–33 рр.). Разом з дітьми й жінками, з батьками і матерями, і найстрашнішою мученицькою голодоморною смертю полягли не в могили, а в рови і силосні ями. Ось яким був "російський Бог та Росія" для українців, ось яка ненависть до українців була в тієї "Росії" за їхнє небажання швиденько асимілюватися в московську "новою істарическую общность", що рвалася до завоювання світу. І голодомори – це лише один із способів розплати з українцями за те їхнє небажання асимілюватися, а інших способів розплати було безліч із жертвами в декілька десятків мільйонів.

Вище сказано про Правду. Тепер пояснимо категорію "Страшна". Бо від цього пояснення ухиляється і третій Президент незалежної України В. Ющенко, про перших двох президентів і говорити нічого. А треба ж всього-навсього логічно продовжити думку О. Субтельного.

Страшна правда тому, що до схудобленої нації несхудоблені, гідні і горді державницькі нації, а тим паче імперські, ставляться так, як до худоби, і в цьому треба бачити і визнати не лише Правду, а й певний сенс Справедливості, Божої кари за втрату рідної мови, рідної церкви, людської порядності, національної гідності і гордості, загальнонаціональної готовності битися на смерть за свою національну свободу і власну державність.

Чи ж менша сьогодні ненависть в імперської "Росії" до українців, які не хочуть асимілюватися у "російське море", аніж була колись, коли московські холуї і запроданці безкарно і тотально нищили голодоморами схудоблених українських дядьків, а різними іншими способами – абсолютно всіх учасників національно-визвольної боротьби та навіть сумарних носіїв національного мислення. Причім, холуї нищили і мучили українців тоді, а запроданці глумляться і публічно знущаються над уцілілими учасниками національно-визвольної боротьби тепер!

Ні, це – ненависть, і з тієї ж самої причини, тепер не менша! Розпитайте про це українських заробітчан, які гнуть свою спину і національну гідність (у кого вона є), реанімуючи своєю працею московську імперію. Розпитайте про це чеченців, які так, як і українці, не хочуть асимілюватися в "російське море". А вони ж мусульмани, а тому, слава Алаху, без зашморгу гебістського московського православ'я на своїй шиї, як то є у схудоблених українців ще й дотепер.

Сьогодні обставини в Україні і світі є такими, що для національного лідера замало поклонитися могилі С. Петлюри в Парижі; публічно, на Майдані, назвати Януковича явищем, натякаючи в такий спосіб українській нації на необхідність зрілого національного чину. Замало мовчки ставити свічки на підвіконні. Треба говорити всю Страшну Правду і про Голодомор (не останній, якщо нація не прожене зі своєї землі теперішніх українофобів); і про неприпустимість подальшого знущання над національними героями з боку влади і особливо з боку московської церкви, діяльність якої, як гебешної московсько-імперської структури під брехливою назвою "Української Православної церкви", необхідно заборонити; і про страшну хворобу нації, яка піддається на брехні ворогів Української держави і пропускає їх у владні структури, а вони туди йдуть з метою знищення нашої держави; і про смертельно небезпечні для української нації і держави прорахунки перших років незалежності, коли громадянство України було подаровано запеклим ворогам української нації, і ті вороги вже чотирнадцять років не визнають державності української мови в Українській державі, не визнають міжнародних правових норм поведінки представників нацменшин на теренах ненаціональної для них держави проживання, а ведуть відкриту боротьбу проти законного права української нації розбудовувати в Україні Українську державу; і про необхідність перегляду політичних прав тих лжегромадян, котрі не сприймають української державності в Україні; і про категоричну необхідність підготовки української (за духом) нації до збройного захисту своїх прав на національне державне самовизначення, якщо виникне загроза лжепарламентського знищення Української національної держави (загроза цілісності і унітарності держави, загроза єдиній українській державній мові як головному стрижню консолідації української політичної нації, спротив твоpенню Помісної Української церкви), бо всі ці загрози через стратегічні прорахунки перших років відродження Української держави, страх владних яничарів і їхню зраду національних інтересів на сьогодні існують. Саме таким збройним чином рятували себе від "руки Москви" об'єднані поляки – всі в один збройний кулак, від магната до бомжа – на початку XX ст., коли Москва уже везла в Польщу і Центральний Комітет, і уряд дзержинських, симоненків, костусєвих, постишевих, януковичів.... Саме тому поляки тепер є розумною нацією і державою "в народів вольних колі". Бо розумні народи не тільки від агресії, а навіть від допомоги Москви відбиваються зі зброєю в руках. Українці не спромоглися на таке в XX ст., але мають довершити це в XXI ст.

Нація визнає своїми лідерами тільки тих, хто буде з нею про все це відверто говорити і навчати її, – як саме, якими прийомами, способами і засобами здолати ворога і утвердити Українську національну державу.

ПЕРЕД БОЖИМ СУДОМ

КОМУНІЗМ – ЗЛОЧИН

Юрій СЕМЕНКО

Возвеличувачі комуністів-убивць замовчували жертви голоду 1933 р. в Україні. І в незалежній Україні комуністи замовчують свої злочини.

Комунізм – злочинний у своїй суті, способах і намірах. Він перетворює підпорядкованих на безвладних і безвольних виконавців його постулатів, постанов, директив, наказів. Комуністична отрута проникла у всі сфери життя. Спортсменів, вчителів, журналістів, священиків, письменників і службовців, зрештою, всіх громадян змушували виконувати шпигунські обов'язки для компартії. Огидний комуністичний слиз заповнював усі пори суспільства. Підсоветські люди відчули це на власному досвіді. Комуністи примушували дітей доносити на батьків (історія з Павліком Морозовим), жінки відстежували й доносили про політичні переконання, висловлювання і діяльність своїх чоловіків, братів, дітей. До речі, подібне мало місце і в нацистській Німеччині. Російські комуністи завжди були націонал-комуністами. Російська СДРП згодом стала називатися Російська КП(б), від 1924 р. – ВКП(б), а з 1952 р. – КПРС. Незалежно від назви, вона завжди була виразником російського шовінізму. Вся історія подавалася з позиції великодержавників: російські генерали-завойовники – герої, провідники боротьби і рухів за незалежність від Москви – зрадники. Переміщення населення до СРСР здійснювалося з метою посиленого зросійщення. Білоруси, естонці, татари та інші народи, поселені на території середньоазіятських республік, вимушені були вживати мову "старшого брата", стаючи таким чином зросійщеним зрадником.

24 червня 1945 року під час "параду перемоги" Сталін проголосив російський народ "провідним в СРСР", а 1 січня 1949 року орган ЦК КПРС газета "Правда" задекларувала російську мову "світовою мовою соціалізму".

Комуністична ідея – злочинна, а її носії – злочинці!

МОЛИТВА ЗА БАТУРИН

Господи, помилуй і упокой душі рабів Твоїх батурян постріляних, поколотих, порізаних, потоплених, задушених, зґвалтованих, замордованих, замучених, що прийняли безневинно мученицьку смерть під час московської навали 1708 р., коли всіх жителів Батурина, незважаючи на вік і стать, було знищено.

Господи, помилуй і упокой душі:

– вагітних жінок,

– немовлят, щойно народжених,

– дітей різного віку,

– юнаків і дівчат,

– людей різного віку і статі,

– дідусів і бабусь,

– козаків, що полягли у бою і не могли їх захистити,

– козаків, що потрапили в полон і були розіп'яті та повішені на плавучих вішалках і плили на плотах із Сейму в Дніпро через усю Україну.

Господи, прости їм усім гріхи їхні по волі, чи по неволі і введи їхні душі у царство Твоє, де праведники спочивають, де світить світло слави Твоєї, бо прийняли смерть свою без спокути і покаяння. Амінь!

Надіслав
Олексій НОВИКОВ,
ветеран Другої світової війни,
хорунжий Батуринської сотні,
член "Просвіти".

Нинішнім школярам відомі потуги імперіалістичної царської Росії під час Першої світової війни: відібрати в Австро-Угорщини Галичину, відхопити у турків стратегічно важливі протоки Босфор та Дарданелли і трохи "відкусити" кавказьких гір... Ці прагнення виглядають досить дрібно й жалюгідно порівняно із колосальною агресивною захланністю вождя Країни Рад – маленького на зріст і руденького чоловіка із вользьких берегів. Ще не встигли більшовики під його проводом завершити так звану жовтневу революцію в 1917 році, ще не підкорили величезні простори Російської імперії, ще не створили на руїнах старої армії нової, "соціалістичної", а вже проголосили курс на... завоювання всього світу, на так звану світову революцію. У 1918 році Ленін проголошував такі "перли": "...Спочатку перемогти буржуазію в Росії, потім воювати із буржуазією зовнішньою, іноземною...", "Нам необхідно додушити буржуазію, а для цього треба, щоб були вільні обидві руки. Зробивши це, зможемо вести революційну війну з міжнародним імперіалізмом..."

Віктор ЛУПЕЙКО

МАРЕННЯ КОМІСАРІВ

БІЛЬШОВИЦЬКІ МРІЇ ПРО СВІТОВЕ ПАНУВАННЯ

Вождь прагнув виконувати заповіти німецьких людиноненависників Маркса та Енгельса, закликаючи до світової пролетарської революції.

Експансіоністи вирішили крокувати шляхом експортування революції з Росії до інших держав. Уже 17 лютого 1918 року Ленін телеграфував Муравйову, котрий залив кров'ю Київ, щоб цей кат прискореними маршами йшов на Румунію, для її "советизирования". У 1919 він так само надсилав червоні війська до Угорщини, де був спровокований революційний заколот. Не дійшли, бо сили не стало, більшовицькі війська ні до Румунії, ні до Угорщини. Одначе ж збиралися "советизировать" і Чехію, й Італію (!).

Свою так звану світову пролетарську війну Ленін розпочав саме з України, коли наприкінці грудня 1917 року дав наказ червоногвардійським загонам, ватагам дезертирської солдатні та балтійським "браткам" йти походом в Україну й громити Українську Народну Республіку...

Згадаймо ще раз Крути, тижневий гарматний обстріл Києва, розстріл муравйовцями п'яти тисяч киян. Часто-густо розстрілювали за українську вишиванку, за вимовлене українське слово, за українську "Наталку Полтавку" (тієї зими в Києві намагалися поставити цю п'єсу).

Також Ленін особливо хотів прибрати до рук Німеччину. У розгортанні світової революції (хоча б європейської для початку) він надавав виняткового значення німцям. Спонтанні виступи голодних німецьких робітників та моряків глибокої осені 1918 року в Гамбурзі, Кельні, Берліні і т. д. вождь проголосив початком європейської революції. Йому мріялося про той час, коли можна буде відправити до Німеччини революційні російські загони – для пролетарської солідарності. Німці ж обмежилися бунтівними виступами, не бажаючи ніякої революції. Вождь гнівно затаврував німецьких комуністів-спартаківців за їхнє небажання розпалити у своїй державі громадянську війну. Перед походом на Польщу Реввійськрада видала брошуру М. Вельтмана із викладенням ленінських загарбницьких планів: "Із розгромом шляхетської Польщі і торжеством соціальної революції у Варшаві зникне той бар'єр, та китайська стіна, яка до цього часу відділяє Радянську Росію від сусідньої Німеччини спартаківців, та від всієї революційної Європи, де вже нагромадилося багато горючих матеріалів... Хай живе світова революція!"

Польща першою завдала нищівного удару по зажерливості московських захланників, розгромивши червоні війська і під Варшавою, і в Галичині. До речі, галичани й волиняни, куди забрели більшовицькі загарбники, не підтримували це нашестя. Революційна Росія втратила до 400 тисяч своїх вояків – вбитих, поранених, полонених, а також дезертирів. Десятки тисяч недобитків цього війська, мов старці, брели з-під Варшави аж до Києва. Довелося віддати польській шляхті і Волинь, і Галичину, і платити контрибуцію...

Та невгамовні більшовики не закинули на смітник гасла про світову революцію. Повернули вони свої погляди на мусульманський та буддійський схід. Троцький ще в 1919 році, мандруючи у бронепоїзді українськими степами і розстрілюючи підозрілих (для нього) радянських командирів, виплекав ще одну імперіалістичну ілюзію й написав про неї до ленінського ЦК – про бажаність походу червоних кавалеристів до ...Індії. На європейському рівні, мовляв, наша Червона армія не дуже така й потужна сила, а ось на азійських теренах – можна ще показати світові "кузькину мать". Пропонував відправити до берегів Брахмапутри та Гангу 35–40 тисяч кіннотників з будьонівського штабу. Зовсім не тямив цей одеський сіоніст, що величезна Індія перебувала тоді під англійською короною, що Великобританія негайно б відповіла війною на зазіхання на Індію. Та й народи Індії, мабуть, не зустрічали б танцями-співами прибульців із Півночі... Троцький радив промандрувати й афганськими теренами – як же їх проминути? А в цей час афганці винищували багатотисячний експедиційний корпус Англії, від якого лише кілька британців залишилися живими. Неважко уявити, як би зустріли патріотичні афганці росіян-"шураві" – вони б так і не дійшли до Індії.

У 20–30-х роках минулого століття Червоній армії довелося воювати із так званим басмацтвом (моджахедами – борцями за незалежність своїх азійських просторів) аж до передвоєнних років! Вже через 60 років спробувала було Москва забрести в афганські гори та долини – знаємо, що із цього вийшло.

Ленін не був байдужим і до сусідки Туреччини. Спершу йому здавалося, що Кемаль Ататюрк, лідер національної революції – його спільник, ледве не більшовик. Ленін мріяв використати цього "батька турків" для майбутньої революції (пролетарської). Можна було б "двинуть турок" (за висловом самого Леніна) на світовий комунізм, якщо вже не вийшло діло із німцями. Та невдовзі виявилося, що кемалістська революція ніколи не трансформується в пролетарську, що турки бажають бути господарями лише на своїй землі й зовсім не хочуть перетворюватися в інтернаціоналістів та колективізовуватися. Турки тоді приймали від Росії зброю, військові поради, фінансову допомогу, а розгромивши британських інтервентів, зажили собі своїм життям. Ленін був розчарований невдячністю Мустафи Кемаль Ататюрка й дав таку пораду членам Політбюро: "Не довіряйте кемалістам, не давайте їм зброї, спрямовуйте всі зусилля на радянську агітацію серед турків і на підготовку міцної і здатної своїми силами перемоги радянської партії в Туреччині...".

"Країна Рад" тяжко голодувала, потерпала від масових повстань та інших жахливих негод. Йшов восьмий рік війни. Здавалося б: завершуй вже свої походи та бої, виконуй щойно накреслений непівський план (разом із концесійними мареннями), дбай передусім за те, щоб хоча б нагодувати "трудящих" та надати прихист мільйонам безпритульних діточок. Але більшовикам потрібна була Азія. Тому левову частину коштів ленінська влада витрачала не на потреби своїх громадян, а на закупівлю зброї для завоювання Азії.

Більшовицький уряд замовляв і в Німеччині, і в Сполучених Штатах Америки мільйони гвинтівок та кулеметів російського зразка, виплачуючи "капіталістам" великі суми, при тому, що всі радянські збройові заводи працювали на повну потужність.

Лихоманка світової революції заполонила десятки мільйонів умів, розлилася селами і містами більшовицької імперії. Багатьом здавалось: ось-ось на всіх континентах замайорять червоні комуністичні прапори та продефілюють по світу полум'яні більшовицькі вояки із шпичастими будьонівками на чубатих головах. Шаленів Григорій Зинов'єв, третій вождь після Ілліча і Троцького: "Соціалістична революція в Європі забезпечена. Червоні прапори майорітимуть на континентах!". Володимиру Маяковському, поетові й "асенізатору", вже ввижалося, як йдуть більшовики Берліном, проходять через Ла-Манш аж до лондонських кварталів. До оспівування світової революції прилучилися Сергій Єсенін, Борис Корнілов, Михаїл Свєтлов та інші міфотворці Росії. Українські поети теж масово писали, як затріпотять червоні знамена по всій Європі, замайорять навіть і над Ватиканом.

Навіть у тривожний передвоєнний час начальник Політуправління Червоної Армії Ян Гамарник на активі Наркомату Оборони думав не про загрозу рідній країні, а про світове панування: "Більшовицьку місію Червона армія буде вважати виконаною, коли ми будемо володіти всією земною кулею ..." Ось так! Не більше й не менше! Цю "червону місію" вже не ленінський, а сталінський Кремль продовжував здійснювати, розпаливши громадянську війну в Іспанії в 1936 році.

Вплелись московити і в китайські події 30-х років. Крім того, Комінтерн фінансував десятки так званих комуністичних та робітничих зарубіжних партій, виснажуючи фінансову систему СРСР. Вже у повоєнні роки, окрім відомого всім загарбання країн східної та центральної Європи, дбали комуністи про "советизирование" і Франції (1946), і Греції (організували і підтримували рух прокомуністичної армії генерала Маркоса у 1946–1947), і – іранської частини Азербайджану (дуже прагнули приєднати її до радянського Закавказзя), і Чілі, а також країн Латинської Америки, Близького Сходу, африканських країн... Перлись у всі континенти.

А закінчилось все це грандіозним крахом. Оця агресивна захланність і розвалила величезний Радянський Союз. Народи Європи добре подбали, щоб "старший брат" забрався геть з їхньої території: випровадили нащадків Леніна з Естонії, Латвії, Литви, Польщі, Угорщини, Чехословаччини, Східної Німеччини. Дуже хотілося б приєднати до цього списку й Україну, однак у нас вони, на жаль, ще тримаються...

ЧЕРВОНИЙ МОРОК

ЕРА ГУЛАГУ

"...всєх в лагєрную пиль!.."

З кінця XIX століття в Західній Європі блукав "привид" комунізму – маячня Мордехая Маркса. Упродовж довгої історії людства народами і державами керували імператори, царі, канцлери, князі, гетьмани, президенти, або військові вожді. А тут, згідно з безумною теорією, прийде безвладдя, "рівноправність", світом буде керувати пролетаріат, а то й кухарка?! Загалом цього безглуздя не сприйняла цивілізована Європа. Студент Ульянов цю мертву ідеологію завіз до Росії. Ульянов-Ленін створив вседержавну надзвичайну комісію ЧК, керувати якою було доручено карному злочинцеві з Польщі Ф. Дзержинському. Одягнувши перші загони чекістів у шкіряні куртки й кашкети та добре озброївши, їх кинули на вилучення царських рублів із усіх банків імперії. Конфіскації підлягали всі цінності, особливо срібло та золото. Все це перевозилося в банк штабу так званої революції. Озброєні чекісти в нічний час ходили по квартирах і грабували їх, відбираючи коштовності. З полоненими поводилися жахливо: їм в погони спочатку забивали цвяхи, а потім вже розстрілювали. Рядових солдатів царської армії відправляли в новостворені табори, обнесені колючим дротом з вежами. Так народилися перші табори ГУЛАГу.

Григорій ІЛЬЧЕНКО,
багаторічний політв'язень
магаданського ГУЛАГу

Після смерті Леніна до влади прийшов його вірний послідовник і продовжувач Й. Сталін. Багато партійних кадрів новоствореної держави СРСР заважали його необмеженій владі. Тому-то, хворий на сухоти, раптово помирає Дзержинський, за ним новий керівник ГПУ Менжинський. Наркомом Сталін призначає Г. Ягоду. Хімік за фахом, Ягода мав у підпорядкуванні хімлабораторію, в якій виробляв нові види смертоносної отрути. В цей час відбувалося будівництво Біломоро-Балтійського каналу, для якого було потрібно мільйони робочих рук. Ягода намагався загнати в ГУЛАГи якомога більше невинних селян. Будувалася Магнітка, Криворіжсталь та інші металургійні комбінати, рудники, шахти, залізничні шляхи. Терміново споруджувалися морські порти Ігарка, Сєвєроморськ, Находка, Сов-гавань, Магадан, а також розбудовувалися такі міста, як Комсомольськ-на-Амурі, Усть-Нера, Норильськ, Тайшет, Воркута та інші. А навколо них росли зони ГУЛАГу. Вбивство секретаря Ленінградського обкому С. Кірова розв'язало руки Сталіну, адже в СРСР було дуже багато "ворогів народу", яких потрібно було карати. Сталін починав з верхівки: "контрреволюціонерів", "троцькістів", "дрібної буржуазії" тощо. Від отрути виробництва Ягоди помер відомий історик України, її перший президент М. Грушевський, а незабаром і сестра, і дружина Леніна. Так само "раптово" помер "пролетарський письменник" Максим Горький. Згодом "раптово" зупинилося серце "наркома" важкої індустрії СРСР С. Орджонікідзе, а за ним пішов із життя ймовірний генсек В. Куйбишев. Після цього Сталін запросив до себе М. Єжова, надзвичайно відданого працівника апарату ЦК, який вийшов від Сталіна у формі і відзнаках наркома НКВС. За годину часу "відпрацьований" Г. Ягода був розстріляний. Всю країну заполонили плакати: М. Єжов у рукавицях із лохнами їжака. Він один має побороти контрреволюцію і ліквідувати ворогів народу. Єжов розстрілює маршалів Блюхера, Єгорова, Тухачевського, декількох командуючих військових округів: Дибенка, Якіра, Уборевича, Примакова, Коцюбинського, Дубового, Ейдемана, Шахта, Федька, Алексіса та інш. 50 тисяч офіцерів від молодшого лейтенанта до комдива було розстріляно і майже один мільйон військових спеціалістів опинилися в ГУЛАГу. За архівними даними "Меморіалу" Росії, в 1937–38 роках особисто Й. Сталін підписав 1,5 мільйона смертних вироків. Також їх підписували всі члени Політбюро ЦК КПРС: Молотов, Жданов, Каганович, Маленков, Ворошилов, Шверник, Щербаков, Калінін... Було знищено понад 7 тисяч церков різних конфесій. Чекісти розстріляли майже 2 тисячі греко- і римо-католицьких і майже 6 тисяч православних священиків. У зоні Магаданського ГУЛАГу безпідставно в тяжких умовах утримувалися всесвітньо відомий математик М. Кравчук, конструктор літаків О. Антонов, конструктор космічних апаратів С. Корольов, генерали К. Рокосовський, І. Конев та інші. Розстрілювали секретарів ЦК республік і обкомів, серед яких були: В. Варейкіс, М. Бухарін, С. Косіор, П. Постишев, В. Чубар, В. Затонський, Г. Зінов'єв, Л. Каменєв, М. Хатаєвич, Я. Рудзутак, О. Риков, О. Косарев та інші. То була страшна м'ясорубка! Саме Єжов розпочав масові розстріли, а кількість політв'язнів він збільшив утроє. Сталін, високо оцінивши ці успіхи, нагородив його орденом Леніна. А вже через день у підвалах Кремля Л. Берія упритул розстріляв цього садиста. Берія пишався своїм дикунським виразом: "всех в лагерную пыль". Упродовж його перебування на посаді наркома, а далі міністра МВС кількість таборів на території СРСР збільшилася в десять разів, а число людей за колючим дротом досягло майже 30 мільйонів. За 10 років свого існування фашисти знищили 5 мільйонів людей в концтаборах і майже стільки в таборах військовополонених. Мабуть, рейхсфюрер СС Г. Гімлер запозичив відповідний досвід спочатку в Г. Ягоди, а потім і Єжова. Російські дослідники "Меморіалу" свідчать, що за роки радянської влади через ГУЛАГ пройшло 60 мільйонів людей, не враховуючи розстріляних, з яких 40 мільйонів там і загинули, а таборів ГУЛАГу на території СРСР було майже 2,5 тисячі. Для їхнього утримання радянська влада на той час залучила 3 мільйони енкаведистів. Хто ж були більші злочинці – нацисти чи комуністи? До речі, Сталін добре усвідомлював свою спорідненість з нацистами. Для прикладу наведемо спогади багаторічного міністра закордонних справ колишнього СРСР, а також посла СРСР в США А. Громико щодо Ялтинської конференції: "Рузвельт запитав Сталіна, хто той пан, що сидить навпроти посла Громико, на що Сталін, не вагаючись, відповів: "Це наш радянський Гімлер. Це Берія!" Рузвельту стало погано, що навіть втрутився лікар". Берія дуже ретельно виконував вказівки Сталіна. Саме на його совісті багатотисячні поховання, як, наприклад, в Сандармоху, де розстріляні тисячі представників української творчої інтелігенції, в Катині, де розстріляні офіцери польської армії, в Биківні під Києвом, в Дем'яновому Лазі в Галичині, в Харкові, Вінниці, де розстріляно десятки тисяч українських селян, на 9-му кілометрі дніпропетровського шляху та інших місцях.

Початок війни для Сталіна був невдалим, і він наказав Берії: "Знайти винних". Тоді Берія арештував на п'ятий день війни героя РС, генерал-лейтенанта Є. Птухіна і генерал-лейтенанта С. Черних, які були того ж дня розстріляні. За письмовим наказом Берії в селищі Барвиш, що в Куйбишевській області, було розстріляно двадцять родин генералів авіації, серед них був двічі Ґерой Радянського Союзу генерал-полковник авіації А. Сушкевич та шість героїв Радянського Союзу, серед яких був генерал-полковник Г. Штерн, генерал-полковник О. Локтіонов, генерал-полковник І. Проскуров та інші з їхніми дружинами та дітьми. А дещо пізніше Берія сам розстріляв члена ЦК ВКП(б), Героя Радянського Союзу генерала армії Д. Петрова, а потім і увесь його штаб. Наказ Сталіна № 227 "Ні кроку назад" у роки війни реалізував, власне, Берія. Три мільйони політв'язнів та інших засуджених було кинуто в штрафні батальйони. Позаду наступаючих штрафників, яких гнали на мінні поля, йшли озброєні до зубів енкаведисти, що стріляли в спину за найменшу затримку наступу.

З початком 1942 року розпочалася депортація німців з Поволжя та малих народів з Кавказу. Коричневі фашисти залишили Україну, а на їхнє місце повернулися ще гірші – червоні.

Після закінчення війни Берія підкидає Сталіну провокаційну думку, що багато військових вищих рангів вважають себе організаторами перемоги. Вищих за званням було розстріляно, нижчих загнано в ГУЛАГ. Тоді, 1945 року, були розстріляні маршали авіації С. Худяков, О. Голованів, О. Новіков, Г. Ворожейкін, генерал-полковники О. Репін та О. Нікітін, генерал-лейтенант Ф. Жаров та інші. Все їхнє оточення опинилося за колючим дротом.

У 1948 році беріївську систему ГУЛАГів похитнула подія, що відбулася в одному з селищ Магаданської обл., де був ВТП (відділ табірних пунктів) і чотири табори політв'язнів, які налічували 25 тисяч каторжан. Ці люди обслуговували копальню ім. Горького, де було двадцять золотовидобувних шахт. Тяжкі умови праці, майже безкалорійне харчування, жорстокий режим утримання в цих таборах щоденно знищували щонайменше 20–30 осіб. Політв'язні створили табірне підпілля ОУН, в якому було 16 членів. З них 15 – колишні воїни ОУН-УПА, а один був росіянином. Цим відважним хлопцям вдалося роззброїти охорону, а потім захопити зброю охоронного батальйону. Вони знищили в бою майже двісті енкаведистів і дванадцятьом вдалося втекти. В Магадан прибув Берія, після чого багато енкаведистів опинилося в зоні ГУЛАГу.

Приблизно в цей час до Радянського Союзу прибула дружина вже покійного президента Америки Елеонора Рузвельт – журналістка, активна діячка США, член республіканської партії, постійний представник США при ООН. Сталін погодився, аби ця жінка відвідала заборонені об'єкти. Починалося будівництво БАМу (Байкало-Амурської магістралі), Байконуру (станція запуску космічних апаратів), Волгодонського каналу, які Берія був зобов'язаний забезпечити робочими руками. В радянській пропаганді це були "комсомольські будівництва", але Е. Рузвельт побачила там політв'язнів. З вуст осіб, які її супроводжували, вона дізналася, що політв'язнів в СРСР на 1950 рік було 20 мільйонів! Хто подав їй такі відомості, Л. Берія не дізнався, але ще один мільйон його соратників опинився в зоні ГУЛАГу. А Е. Рузвельт, повернувшись в Нью-Йорк, всьому світу оприлюднила цю вражаючу цифру – 20 мільйонів.

Історія людства не має аналогів масовому терору, розв'язаному людиноненависницьким комуністичним режимом.

м. Першотравенськ,
Дніпропетровська обл.

ВІД АВТОРА

СТО РОКІВ САМОТНОСТІ КАРЛА МАРКЕСА

Олег КРИШТОПА

Це було дуже давно – з точки зору тривалості мого життя. У Івано-Франківську на площі біля драмтеатру стояв ще не бронзовий Іван Франко, а камінний господар – В. І. Ленін. На верхніх поверхах готелю "Україна" (сьогодні "Надія") висів гігантський біг-борд із велетенськими портретами Карла Маркса, Фрідріха Енгельса та Ульянова-Леніна. Мені подобалися їхні бороди, особливо Марксова. Такої ні у кого серед живих не було. Я ще не ходив до школи і не знав ні про марксизм-ленінізм, ні про політекономію, ні про "загниваючий" капіталізм. Перші свої художні спроби я робив у зшитих альбомах для малювання, де намагався якнайточніше відобразити різницю у бородах "святої трійці" (чим не опіум для народу?). Батьки, угледівши ввечері результати, поблідли від переляку. Тато пригрозив тюрмою для всіх.

Ми не мали житла і мешкали то у дідів-бабів, то у винайнятій квартирі, нарешті у малосімейці, де наша мала сім'я заледве поміщалася разом із меблями. Лідери компартії по телевізору обіцяли кожному квартиру до 2000 року. У садку діти сперечалися, що у 2000 році буде кінець світу. Я ніяк не міг пов'язати квартиру і кінець світу. Вечорами батьки часто залишали мене на дідусів-бабусь і кудись йшли. Я завжди ображався, бо хотів з ними, не стільки саме з ними, скільки туди, у невідоме, яке було відкрите їм, а мені заборонене. І ось одного разу з якоїсь причини їм довелося взяти мене з собою. Очевидно, випити кави тоді було проблемою. Ми зайшли у якусь забігайлівку на пішохідній "стометрівці", пізніше вона називалась "Гарячі бутерброди". Столики були лише стоячі, я цілком міг поміститися під ними. Мене не було видно і я боявся загубитися у натовпі. Батьки стояли у довгій черзі, а я пантрував вільне місце. Раптом мене хтось підхопив на руки. Я одразу його впізнав, ще до того, як він назвався, вдаривши себе рукою у груди – Карл. У нього була точнісінько така борода. Пишна і сивувата. Він щось говорив мені німецькою, сумно усміхався і постійно повторював, що він Карл. Мені було трохи страшно, але я безупинно сміявся. Підбігла мама. "Карл, Карл", – повторював бородань уже їй. Можливо, то був один із будівельників, які якраз будували нам лікарню на околиці, за річкою. Можливо, газовик із сховища у Богородчанах. Але для мене це був чоловік з картинки. Карл Маркс. Чи хотів він зайняти столик? Позалицятися до мами? Коли підіспів тато з кавою і коньяком, Карл все одне не зважав. Він далі бив себе у груди і час до часу переривав потік незнайомих слів постійним благанням – Карл, Карл, Карл. Тато недовірливо і грізно обіймав маму, я сміявся все ще у Карла на руках, мама пробувала мене відібрати, а німець не зважав – Карл, Карл. Він випив з нами коньяку, ще раз підхопив мене на руки, кинув на прощання – Карл, і повернувся на біг-борд. До своєї вічної самотності.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна